

θησαν καὶ ἀσχολοῦνται διαπρεπεῖς ἐπιστήμονες εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Οἱ Nedeltghepi καὶ Gueorgnieff εἰς τὴν Βουλγαρίαν ὑπεστήριξαν ὅτι ἡ ἀπυρηνία τῆς σουλτανίνας ὀφείλεται εἰς ἐλαττωματικὴν κατασκευὴν τοῦ ὠαρίου.

Ὁ Ἰάπων Yasusi Oinoue ἀπέδειξε πειραματικῶς ὅτι εἰς τὴν σουλτανίαν ἐπισυμβαίνει γονιμοποιήσις, ἀλλ' ἀντὶ τῆς ἀπλῆς γονιμοποιήσεως τῶν ἀγγειοσπέρμων, συντελεῖται μόνον γονιμοποιήσις τῆς ὠοφαίρας, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ διπλοειδοῦς δευτερογενοῦς πυρήνος, ἐν συνεχείᾳ δὲ αὕτη ἀπορροφᾶται.

Οἱ Ἀμερικανοὶ Stout καὶ Olmo συμφωνοῦντες μὲ τὸν Oinoue παραδέχονται ὅτι ἡ ἀπυρηνία εἰς τὴν σουλτανίνα ὀφείλεται εἰς στενοσπερμοκαρπίαν (ἀτελῆ γονιμοποίησιν) προσδιοριζομένην ὑπὸ ἰσχυροῦ ἐτεροζυγώτου γόνου τῆς ἀπυρηνίας τοῦ τύπου S σ. Τουναντίον οἱ αὐτοὶ διὰ τὴν σταφιδάμπελον παραδέχονται ὅτι ἡ ἀπυρηνία τῆς ὀφείλεται εἰς παρθενοκαρπίαν, μὴ συντελουμένης γονιμοποιήσεως εἰ μὴ μόνον θεωροῦν ἀπαράιτητον τὸν ἐρεθισμόν τὸν προκαλούμενον ὑπὸ τῆς ἐπικονιάσεως τοῦ στίγματος ὑπὸ τῆς γύρεως. Κατὰ τοὺς αὐτοὺς ἐρευνητὰς τὴν ἀπυρηνίαν τῆς σταφιδάμπελου προσδιορίζει ὁμοζύγματος ἀσθενὴς γόνος τοῦ τύπου SS.

Ὁ Ἀργεντινὸς Cherubini ἀσχολούμενος μὲ τὴν δημιουργίαν νέων ἀπυρηνῶν ποικιλιῶν προτιμᾷ τὴν χρησιμοποίησιν γύρεως σουλτανίνας ἀντὶ σταφιδάμπελου λόγῳ τοῦ ὅτι ἐπιτυγχάνει καλλιτέρας διασταυρώσεις μὲ τὴν ὑψηλῆς γονιμότητος γύριν τῆς στενοσπερμοκαρπικῆς σουλτανίνας.

Παραδεχόμενοι μετὰ τῶν ἀνωτέρω ἐρευνητῶν τὸν παρθενοκαρπικὸν σχηματισμὸν τῆς ραγὸς τῆς σταφι-

δάμπελου, ἃς σκιαγραφίσωμεν τὸν σχηματισμὸν ταύτης.

Μὲ τὴν γονιμότητα τῆς γύρεως τῆς σταφιδάμπελου ἡσχολήθη ὁ καθηγητὴς κ. Βασίλειος Κριμπᾶς, ὅστις ἀναφέρει ἱκανὴν βλαστικότητα τῶν κόκκων τῆς γύρεως. Τὸ γεγονός αὐτὸ τῆς γονιμότητος ἢ μὴ τῆς γύρεως δὲν θεωρεῖ ἐπαρκὲς διὰ τὴν ἐρμηνείαν τῆς ἐλλείψεως γονιμοποιήσεως, διότι παρατηρεῖ ὅτι διὰ σταυρογονιμοποιήσεως μετὰ γονίμου γύρεως ἐτέρας ποικιλίας θὰ ὤφειλε νὰ δώσῃ γόνιμα ἀποτελέσματα, ἢ ἑλλειψίς δὲ τούτων ὑποδηλοῖ ὅτι ἡ ἀνωμαλία θὰ πρέπει νὰ ὀφείλεται εἰς τὸ θῆλυ τμήμα τοῦ ἄνθους.

Ὁ καθηγητὴς κ. Ν. Ρουσσόπουλος πειραματισθεὶς ἐπὶ τοῦ θέματος τὸ 1932 εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον Σταφίδος διεπίστωσε τὰ κάτωθι:

1) Δι' αὐτογονιμοποιήσεως τῆς κορινθιακῆς σταφίδος κατόπιν ἐνσакκώσεως ταύτης πρὸ τῆς ἀνθήσεως οὐδεμίαν διαφορὰν ἢ αὐξήσιν πυρήνων παρατήρησεν, ἐνῶ ὁ Jurie ὡς ἀναφέρει ὁ Viala διὰ τῆς αὐτῆς τακτικῆς ἐπέτυχεν νὰ ἐμφανισθοῦν πυρήνες εἰς ὁλόκληρον τὴν σταφυλὴν κορινθιακῆς σταφίδος.

2) Σταυρογονιμοποιῶν κορινθιακὴν σταφίδα μὲ γύριν ἐτέρων ποικιλιῶν (R. 110, 34 E, Muscat, Ροζακί, Φράουλα, Λευκαδίτικο), εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα εἴτε ράγας ἄνευ πυρήνων, εἴτε σταφυλὰς μὲ ράγας κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον εὐαρύθμους μετὰ πυρήνων (μετὰ τοῦ R. 110 καὶ τοῦ Ροζακί), ἀλλὰ πάντα κενοὺς ἐμβρύου. Ἐξ ἀντιθέτου ἡ γύρις τῆς κορινθιακῆς χρησιμοποιηθεῖσα πρὸς γονιμοποίησιν τῶν ποικιλιῶν μοσχάτο, σιδερίτης καὶ ροζακί ἐπροκάλεσε σχηματισμὸν ραγῶν μετὰ κανονικῶν πυρήνων, ἐνῶ εἰς τὴν σουλτανίαν ἐσχηματίσθησαν ράγες ἀπύρνες.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συμπεραίνει ὅτι